

תואר ראשון תואר שני הכשרת אקדמאים מכינות רפואה משלימה הסמכה בספורט תיירות ופנאי אתגרי תעודה והשתלמויות

התפיסה ההומניסטית מול התפיסה הסמכותית

שנים שאני עוסקת במקצוע, הטיפול ביצירה והבעה, מנסה בכל מקום להעלות את המודעות לגילויים שאליהם נחשפתי במהלך הכשרתי ועבודתי – להציג בפני אנשי מקצוע שונים את ההיבטים ההוליסטיים, את היותם בני אדם ולא רק מוח. בתחום החינוך, הצלחתי להקים את פרויקט "מעגלי הלב" שהחדיר את הרעיונות הללו להוויית המורים והמנהלים, עד היום אני מלמדת את הרעיונות הללו בפני פורומים בינלאומיים.

אולם, מנגד, עומדים קולגות שלי, אשר כל הזמן מקדמים את התזה לפיה, המקצוע שלנו צריך להפוך לאקדמי יותר, לטפס גבוהה יותר בסולם ההיררכי של ההשכלה. בניסיון שהיה לחוקק חוק להסדרת המקצוע, נראה היה שיש הסכמה כמעט מקצה לקצה, שהמטרה היא מה שיותר גבוהה, שהמקצוע יהיה חיקוי של הפסיכולוגיה הקלינית, שגם אנחנו ניקח רק את ה"טובים" אלו שהוציאו ממוצעים גבוהים מאוד באקדמיה, נמצא את ה"מצטיינים", אלו שהוציאו ציונים גבוהים יותר ונסנן אותם בבירוקרטיה האקדמית – אלו שלא יתאימו לתואר שני, ינשרו.

הרעיון, יכול להיראות חיובי, אלא אם כן פותחים את הצוהר לשאלה המהותית – בתחום הטיפול מי הוא המטפל המוצלח כפי שנעשה בשנים האחרונות בתחום ההוראה החוקר את הסוגיה - מי המורה הטוב ? מה הן התכונות החשובות לדעתנו שיש למצוא באדם שיסייע לצמיחתו של האחר, שיתרום לחברה ?

שלא יובן לא נכון, אני עצמי חוקרת ונהנית מאד מהמחקר, שוקדת ממש בימים אלו על סיום הדוקטורט שלי, אבל עצם העובדה שאני אוהבת את תחום המחקר האקדמי לצד היותי מטפלת, לא הופך את העובדה הזו, לדרישה מחייבת. רוב רובם של המטפלים הטובים, אינם אנשי אקדמיה, הם לא בעלי הפסיכומטרי הגבוהה ביותר וחלקם הגדול לא עומדים בתנאי הקבלה לתואר השני.

אבל, מדובר באנשים נפלאים, בעלי אינטליגנציה בינאישית גבוהה מאוד, שיש להם אינטליגנציה ויזואלית גבוהה במיוחד ויותר מכל, הם יצירתיים ובעלי לב רחב, מודעות עצמית, יכולות להקשבה אמפטית ורצון לסייע.

אף ציון באקדמיה לא ינבא את רמת המודעות העצמית של האדם, אף ציון באקדמיה לא ינבא את התכונה הנדרשת להבין את הקשר בין היצירה והנפש ואף ציון גם לא ינבא את הרצון והיכולת של האדם לתרום לזולת. **את יכולתם לבטא את רגשותיהם האישיים ולהביע רגשות אוטנטיים כלפי האחר לא ניתן לקמט במדדים כגון ציונים**

כך, כאשר הזדמן לי לפתוח מסלול חדש במכללה האקדמית וינגייט, פניתי לברר מה צריכה להיות המסגרת ?

עד כמה מחויב שנקיים את המסלול כמסלול אקדמי. שמחתי מאוד שהובהר לי, שבשלב זה, אפשר לפתוח מסלולי תעודה כמו שהיה נהוג עד היום והחלטתי להתחיל לתכנן את המסלול על פי הבנתי, בתפיסתי ההוליסטית, ראיתי חיבור ברור בין הגוף לנפשולכן ברור היה לי שהמטפלים במסלול שלנו, ילמדו תחום ספציפי, אבל יפגשו גם עם תחומי ההבעה הנוספים,

ברור היה לי, **שמטפלים בתנועה ובאומנות** **חייבים גם להיות מודעים לגוף, למרחב ולתנועה.**

בתחילה הזהירו אותי, שהחוק לא מאפשר, כי קבעו כבר מסלולים ואסור לחבר בין תנועה ואומנות, אולם ממש בימים אלו, הוקל לי, כשהבנתי שהחוק שהיה אמור להפריע לנו, נפל ויאפשר לנו לעצב את הכשרת המטפלים על פי הבנתנו – כך בסופו של דבר, כדי למזער את הביקורת כלפינו, החלטנו בכל זאת לשמור על שתי מגמות נבדלות – האחת לאומנות פלאסטית ומדיה והשני לתנועה, אולם בשנה הראשונה הסטודנטים ילמדו יחדיו, כך גם המטפל בתנועה יהי חשוף לעוצמתה של האומנות הפלסטית וגם המטפל באומנות יכיר בתרומתה של התנועה ויתמודד עם הממדים של הבעה באמצעות הגוף והמרחב **ויפתח הבנה ושפה טיפולית רחבה ובסיס לעבודה שיתופית עם קולגות למקצועות הטיפול בהבעה ויצירה.**

מי יודע, אולי בחוק העתידי, כאשר בעוד 5 או 7 שנים יחליטו שוב לנסות ולחוקק, ניצור תהליכי מיון מוצלחים יותר ונחזק את המקצוע של התרפיה בהבעה ויצירה. דרך הייחודיות שלו.

לפרטים נוספים על התחום, מומלץ לפנות לסגל המסלול להכשרת מטפלים בתנועה ובאמנויות במכללה האקדמית [בוינגייט](#).